

Papatya Kokulu Yârim

– GürhanGürses · 08 Ekim 2014

Sen var ya sen!
Ömrü papatya olan sevdiğim!
Seni sayıklarım geceler boyu, seni ayıklarım çiçekler içinde.
Papatya kokulu yârim!

Sen papatyasın ve ben diyar diyar senin peşinden koşan müzmin, mucbir bir papatya severim.
İflah olmam papatya severliğimden, ihya olurum.
Kabulün olursa seni de severim.
Hem de bir ömür boyu... Kalp boyu...Aşk...
Papatyadan daha çok severim seni.
Papatyayı senmişsin gibi severim, seni papatyaymışsın gibi...
Yaprak yaprak severim seni, ak ak severim, sarı sarı severim.
Sara sara severim seni sımsıkı, sana aka aka severim seni sıkı fıkı.

Kokun içimde ihtilal yapar, ismin dilimde raks eder, kalemimde yer eder resmin.
Daha neler eder bu aşk bana ama ifadem kupkuru kalır.
Aklım tek sende duru kalır.
Sen papatyamsın ve ben başucunda bekleyen müştakınım.

Bitmeyen uzun ve karanlık gecelerimde sen varsın içimi ferahlatan, canıma can katan, aşkıma aşk eyleyen.
Herkesin bir sevdiği var ve sevdiğiyle birlikte çiçeği...
Sevdiğim sensin çiçeğim de papatya.
Duymayan kalmasın olur ya!

Papatya düşmanları var, şahidim buna.
- Bir elime geçirsem seni papatya, yolacağım yapraklarını; seviyor sevmiyor diye haykıran yapraklarını koparıp atacağım.
Papatyayı sevmeyenler de var.
Oysa ömrüm papatya olmuş.
Bir kır bahçesindeyim buram buram sen kokularım papatya diye.
Bir çiçekçideyim sen diye kokularım papatyaları.
Başka çiçek olmaya hakkın yok.
Başka çiçek almaya da benim hakkım yok.
Papatyamsın.

Çiçekler açar, kokar, solar.
Aşklar başlar, yaşanır, biter.
Solmayan çiçek sensin bana!
Bitmeyen aşk....

Oğuz ATAY ne de güzel demiş tam da aradığım sözler bunlar:
"Çiçeklerden papatyayı,
İnsanlardan seni sevdim."